

Da der blev lukket for det varme vand i Humleby

Pensionisten ville sætte en stopper for hæmningsløst frådseri med dyrebart drikkevand i Humleby og påtog sig opgaven som statsautoriseret vandinspektør.

Det var en mørk og stormfuld aften. Regnen piskede ind i pensionistens forgræmmede ansigt.

Der lød glad latter ovre fra Bob's hytte på den anden side af gaden.

Det trak i ham for at komme ind i varmen. Han havde ikke været der siden, han for et par år siden fik karantæne på grund af for stor gæld. Men han skyldte ikke noget mere.

Modtagelsen var hjertelig. Og en glad mand i det fjerneste hjørne bad ham ringe med klokken, der hang ved siden af baren. Den glade mand ville give en omgang til værtshuset men gad ikke selv rejse sig.

Pensionisten ringede og soled sig i venlige blikke fra de gæster, der ikke havde opfattet, at han ringede på en andens vegne.

Ved baren stod den berygtede rør lægger og førte sig frem med historier fra skurvognen. Pensionisten hørte kun efter med et halvt øre.

At dømmen efter, hvor meget rør læggeren havde at fortælle, fik man indtryk af, at han tilbragte det meste af sin arbejdstid i skuret i stedet for at passe sit arbejde. Nå ja, så brugte han åbenbart også en del tid med at hygge sig med de hjemmegående, lod han forstå.

Pludselig skiftede han emne til noget, som vakte pensionistens interesse:

"Kender I det, når man om morgenen går søvndrukken ind under bruseren og så efterhånden vågner op, og en hel behagelig fornemmelse breder sig i kroppen trods tømmermænd, og hvad man ellers døjer med... man kommer godt ind under alle deller - over det hele. Så benytter man sig af, at den fugtige varme får skægstubbene til at stritte. Man kan få sig helt glatraget som en konfirmand, mens man står under bruseren.

Når man endelig er kommet ud af badet og har fået sig tørret, føler man sig helt parat til at gå ud og score..."

"Det er du da vist altid parat til..."

Den yppige servitrice afbrød ham fnisende.

"Jamen", fortsatte rør læggeren, "så er det jo, at der sker det, at så skal man skide...Kender I det?"

"Så bliver man jo nødt til at stille sig under bruseren igen, når man vil gå ud i livet med en ren røv, og det har man jo brug for i en tid, hvor der bliver flere og flere hjemmegående..."

Pensionisten var rystet. Han havde længe anet, at rør læggeren var en sjuft, men at han også svinede med vand på den måde - det havde han alligevel ikke ventet. Som rør lægger var det jo hans adelsmærke, at alle samlinger holdt tæt, så vandspild blev undgået.

Den ene gang om ugen han selv tillod sig et brusebad, lod han vandet løbe ned over sig i højst 15 sekunder, så lukkede han for det og sæbede sig ind. Endnu 20 sekunder under bruseren var nok til at få sæben skyllet af.

Han glædede sig til at komme hjem og fortælle sin kone om rør læggerens hæmningsløse vandfråds.

Hun havde det nemlig med altid at tage rør læggeren i forsvar og kalde ham for sin meget gode ven, når nogen i nabolaget bragte rygter om rør læggeren videre.

Pensionisten gik ud fra, at det ville ændre hendes besynderligt positive holdning til rør læggeren, da han genfortalte historien om hans meget lange morgenritual under den varme bruser.

"Ja. Jeg har jo altid vidst, at han

er dejlig renlig. Ham kunne du lære noget af."

Det svar huede ham ikke, men pensionisten havde det alligevel godt med, at han nu en gang for alle havde fået sat rør læggeren på plads.

At også konen viste sig at have en uansvarlig holdning til vandspild adskilte hende ikke fra de fleste andre i Humleby. Selv Husejerforeningens bestyrelse havde vist sig ikke at ville leve op til deres ansvar.

Det var i det forløbne år sket gang på gang, at de måske 100 år gamle stikledninger, der leder det dyrebare drikkevand ind i husene, var tæret igennem, så rent grundvand fossede ud i jorden og ind i folks kældre.

Hovedledningerne blev i sommer skiftet ud af kommunen, så nu er der mere tryk på, og det kan de gamle stikledninger åbenbart ikke holde til.

Men det bekymrer Husejerforeningens bestyrelse sig ikke om. Bestyrelsen nægter at foretage sig noget før end, en generalforsamling tvinger den til det.

- Nogen burde gøre noget, tænkte pensionisten.

Der burde være en eller anden myndighed, man kunne anmelde vandsvineri til og få de formastelige tvunget til at ændre adfærd.

Men sådan en myndighed fandtes ikke. Og hvis den fandtes, ville der garanteret gå dage og måneder med bureaukrati og møder, før der blev grebet ind.

Man skulle have levet i en tid, hvor der gik vægtene rundt og holdt øje med både det ene og det andet.

Han kom i tanke om alle de fine kasketter med blanke skygger, som hang til pynt i en række på en loftsbjælke i Bobs Hytte. De vidnede om, at autoriteter på en helt anden måde var synlige og formåede at sætte sig

i respekt i en ikke så fjern fortid. Hvis han lånte en af de kasketter, kunne han måske ligefrem selv påtage sig opgaven...

Hvilken titel, skulle han i givet fald have, og hvilken instans skulle han forsøge at få til at bakke sig op? En statsautoriseret kontrolopgave – det var jo noget i retning af Toldvæsnet, men eksisterer det væsen overhovedet mere? Han kunne ikke komme i tanke om, hvor og hvornår han sidst havde set en toldbetjent.

Og hvilken titel skulle han i givet fald have?

Det spekulerede han ikke længe over. Løsningen kom pludselig som sendt fra himlen. Han skulle selvfølgelig være *vandinspektør*.

Næste dag på Bobs Hytte studerede han kasketterne indgående. Den, der gjorde størst indtryk på ham, var forsynet med et skibsanker i sølv. Det symbol havde selvfølgelig med vand at gøre, men et anker brugte man vist mest i saltvand. Symbolet burde være en gammeldags vandhane med drejeregreb. Hans valg faldt på en pæn sort kasket, som ikke umiddelbart var forbundet med hverken politi eller militær. Eller en af eta-terne. Over den blanke skygge var en nydelig kongekrone omkranset af egeløv og en dannebrogrosset. Den ville passe fint til en statsautoriseret vandinspektør.

Desværre kunne han ikke få lov at købe kasketten, men værten lod sig overtale til at låne ham den til en practical joke i forbindelse med en julefrokost, så var der intet i vejen. Han måtte beholde den julen over.

Typisk. Når det gjaldt noget så alvorlig som vandforsyning nu og for eftertiden, så var der ingen forståelse at finde. Men til pjat og narreværk kunne man få opbakning alle vegne.

Hos Robert i Valby købte han en skipperjakke, der godt kunne ligne en uniformsjakke, hvis knapperne blev skiftet ud med messingknapper, og dem vidste han, at han kunne finde hos en marskandiser inde i byen.

Det viste sig sværere end han regnede med at sy knapper i, men

skrædderen rundt om hjørnet på Vesterbrogade løste problemet for ham i en håndvending.

Det var let for ham at indtage en passende holdning og udstråle autoritet, da han iført jakke og kasket gik ind i Carl Møllers byggemarked efter en stophane-nøgle.

Ekspedienten fortalte, at de havde købt et pænt lager af stophane-nøgler på grund af Nabo's artikler om brud på de gamle vandrør, men der er stort set ikke solgt nogen. Husejerne har dem åbenbart liggende.

Pensionisten var sikker på, at det havde husejerne ikke – og hvis de

havde, så var han sikker på, at de ikke vidste hvor...

Ekspedienten hjalp ham med at finde en forgyldt lænke forsynet med ringe, så han kunne have stophaneøglen hængende om halsen.

Han var rank i ryggen, da han gik op gennem Carstensgade i uniform og kasket med stophaneøgle hængende i den gyldne kæde. Han følte sig yderst statsautoriseret.

Desværre var der ikke nogen ude, selv om vejret var usædvanligt mildt for årstiden på grund af Lomborg-effekten.

– Man må nok for en sikkerheds

Da han havde regnet sig frem til, at rørlæggeren nu stod under den varme bruser, lukkede pensionisten for vandet.

skyld gå et par runder hver dag, tænkte han.

Så skal det nok gå op for folk, at vandinspektøren er her og at han er klar til at gribe ind øjeblikkeligt, når der kommer endnu et brud på vandrørene.

Efter en uge, hvor han gik mindst to runder i hele Humleby hver dag, vidste alle, at kvarteret havde fået sin egen vandinspektør.

Det var på sin vis tilfredsstillende, men der blev ikke brug for hans indgriben. En husejer i Carstengade klagede over, at der var for lidt tryk på, når han var i brusebad. Det syntes pensionisten ikke gav grund til indgriben. Tvært imod.

Så slog det ham, at rørlæggeren burde have en lærestreg, så han holdt op med at svine med det dyrebare vand. Det måtte også være en opgave for vandinspektøren at gribe ind, når folk gjorde sig skyldige i helt unødvendigt vandspild.

Han vidste, at rørlæggeren var på benene og i bad længe før de fleste andre. Han sad jo allerede i sit skur med sin første morgenbajer kl. syv et sted ude i Brøndby.

Næste morgen var pensionisten ude af sengen før kl. seks. Han vidste, hvor stophanen til det hjørnehus, rørlæggeren boede i, var.

Netop som han havde åbnet dækslet, blev der lys på rørlæggerens etage. Og bortset fra et lys, der blev tændt i etagen nedenunder, hvor der boede en elektriker, var resten af kvarteret mørkelagt. Bortset fra de mange lyskæder rundt omkring hos folk, der åbenbart var bedøvende ligeglade med energifråds, CO₂-udslip og Lomborg-effekten på jordens klima.

Pensionisten talte sekunder og sjussede sig til, hvornår rørlæggeren stod under bruseren og havde lukket op for det varme vand.

Så lukkede han for stophanen.

Han gav rørlæggeren en passende tid til at få sæbet sig ind før, han igen åbnede for stophanen. Efter 30 sekunder lukkede han igen.

Han stillede sig ind i skyggen for ikke at blive set, hvis der kom nogen.

Da der blev tændt lys i et andet

hus, hvor der boede helt uskyldige naboer, lukkede han igen op for vandet og skyndte sig hjem.

Det samme gentog han i dagene, der fulgte. En morgen var han lige ved at blive overrasket, men han nåede at smutte rundt om hjørnet, før rørlæggeren i morgenkåbe og med sæbe i håret stak hovedet ud af porten og kiggede på det lukkede dæksel til stophanen.

Da et firma kom med en gravemaskine og gravede sig ned til vandrørene, der førte ind til rørlæggerens hus, blev pensionisten betænkelig og valgte at indstille sit forsøg på at opdrage rørlæggeren til at spare på vand.

Han gik dog fortsat sine runder i vandinspektør-uniformen. Folk havde vist ham, at de påskønnede hans initiativ, for de havde ikke taget sig sammen til at købe en stop-nøgle, og de havde glemt, hvor stophanerne var, selv om Nabo havde skrevet, hvor de var og hvilke huse, de dækkede.

"Vi får bare fat i dig, hvis der pludselig sprænger et vandrør, og du er jo næsten altid hjemme", sagde de glade mennesker til ham.

"Ja, mig ved man jo, hvor man har", svarede han dem beroligende.

Pensionisten savnede lidt spændingen ved at skrue ned for rørlæggerens vandspild i de følgende dage.

Måske skulle man lukke alle stophaner i nattetimerne. – Tænk hvis nogen havde et toilet, som bare stod og løb... Han valgte at lade være, der kunne jo være en svineinfluenzaramt person, der havde brug for et glas vand i nattens løb.

Så han holdt sig til den kedsommelige rutine med sine faste runder. Inderst inde håbede, han at der ville komme en alvorlig lækage på et godt tidspunkt, så han kunne vise sit værd.

Medierne gik mere op i klima end i vandforsyning. Det væltede ned med vand stort set hver eneste dag, og det havde det gjort i månedsvi, så der var ingen forståelse for, at rent vand ville blive en kostbar mangelvare, som vi måtte spare på.

Pensionisten satte pris på vand

og glædede sig over, at det var lunt i vejret.

Men det gjorde indtryk, da en vejrprofet i TV sagde, at hvid jul formentlig ville blive et sjældent fænomen fremover.

I Humleby var hvid jul en lige så stor selvfølge, som at det ikke regnede under gadefesten eller til julemarkedet, uanset vejrmeldinger for resten af landet.

Udsigten til en grå og våd jul i al fremtid på grund af Lomborgeffekten gav pensionisten en god ide til, hvordan man kunne forenkle det budskab, som burde komme fra den store demonstration i forbindelse med klimakonferencen.

"I have a dream ...

– of a White Christmas!"

Martin Luther King og Bing Crosby forenet i et budskab; det var der en gennemslagskraft i, som ville nå ud til hele verden – selv til den del, der aldrig havde oplevet en hvid jul.

Han fik så travlt med at male skilte og bannere, at han de næste dage ikke fik passet sine vandinspektions-runder.

Ved den store demonstration ud til Bella Centret undgik han at blive taget for en lømmel og at blive arresteret på ubestemt tid. Han nød endda den triumf at se et af sine bannere på et billede i en avis.

Lillejuleaften da han havde genoptaget sin vandinspektion skete det omsider. En forpustet beboer fra Freundsgade kom løbende og råbte: "Skynd dig og kom og luk for vandet. Det fosser ind i kælderen både hos mig og hos min nabo."

Pensionisten skridtede målrettet op ad Küchlersgade. Han vidste, hvor stophanen befandt sig.

Da han rejste sig efter at have lukket for vandet, var der allerede et mindre opløb af naboer, som klappe og smilte anerkendende:

"Hvad skulle vi dog have gjort uden dig?", sagde en af dem.

"Men hvad gør vi nu uden vand. Julen står jo lige uden for døren?", sukkede en anden.

Vi har prøvet at ringe til Husejerforeningens forsikrings-selskab, men de henviste os til et VVS-firma, som lod en automatisk telefonsvarer

”svare” på vores opkald.

”Jeg kender en rørlægger, måske kan han gøre noget”, svarede pensionisten.

Han fandt rørlæggeren i godt humør på Bobs Hytte. Det var ikke svært at overtale ham til at følge sig op i Freundsgade.

Rørlæggeren udpegede et par steder i baghaverne, hvor han bad beboerne om at grave ned til vandrørene, så gik han hjem for at finde nogle stumper rør og noget værktøj i sin kælder.

Da han kom tilbage, havde beboerne gravet sig ned til et rustent rør, hullet var let at se, og jorden omkring var godt mudret af alt det

vand, der var sevet ud.

Rørlæggeren kravlede ned i mudderet og fik skåret røret igennem et par steder. Han havde, hvad der skulle til - en gevindskærer og passende stumper, så han kunne få det gennemhullede stykke rør erstattet.

”Det skal nok holde julen over”, lovede rørlæggeren og skyndte sig hjem.

”Julen er reddet, men vi fik slet ikke sagt tak...”, sagde en beboer.

Pensionisten svarede, at rørlæggeren nok havde travlt med at komme hjem og få sig et bad, han blev jo svinet godt til nede i hullet.

Juleaftensdag gik han endnu en runde. Det sneede.

I Freundsgade kom glade beboere ud fra flere af husene og inviterede ham ind. De var taknemmelige, fordi han fik lukket for vandet og fordi han fik problemet løst.

”Ja og se så bare der, sagde beboeren og pegede ud i sin baghave, hvor sneen dækkede det sted, hvor der havde været gravet hul.”

”Det var jo dig, der i den store klimademonstration rejste kravet om en hvid jul. Godt vi har sådan en som dig i Humleby. Glædelig hvid jul!”

”Tak i lige måde”, svarede pensionisten bevæget. *Onkel Svend*

